

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In eandem, Sermo LXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

disti patrem tuum, hoc crede per gratiã: ille vt esset filius habuit semper, te esse filium dedit modò. Sic ergo te filium scito, vt seruum te esse non nescias: sic audi ad Christi similitudinem te reductum, vt semper te Christo cognoscas esse subiectum.

Idem eandem, Sermo LXVIII.

Conditio mortalis, terrena compago, limosa substantia, vitæ, ac mortis incerta, labore attrita, cõsumpta pœnis, putredini ac pulueri subiecta natura capere non valet, æstimare non sufficit, fugare non audet, credere pertimescit, quod hodie cogitur confiteri: tantam donorum Dei gratiam, promissorum magnitudinem, munerum largitatem, fragilitas humana vnde promereri valeat, non potest inuenire. Hoc reor non ambiguum Abacuc Prophetam mentis intuitu præuidisse: dum se tanto pauore concussus, huius auditus taliter exagitatum tremore, dicit: Domine, audiui auditum tuum, & timui: Consideraui opera tua, & expaui. Auditum timuit, non quia tunc Propheta tantus audierit Dominum, sed quia tunc seruus Dominum suum sibi conuersum reperit, & audiuit in patrem: non quia mundi huius fabricam elementis ita sibi dissonis consonantem contemplatus expaui, sed quia pietatis erga se tantæ considerans tunc opera admirationis tremore concussus est, & pauore. Consideraui, inquit, opera tua, & expaui. Adoptatum se tunc stupuit in filium, quando perdiderat ipsius fiduciam seruitutis. Denique vt sciatis huius orationis quam vobis hodie diuinitas insinuat, & infudit affectũ, Propheeta tunc audet cæli us percepti huius muneris quodãmodò pauore solutus. Quid iterum dixerit peruide-
te, Custodiui, inquit, & expaui venter meus à voce
oratio.

*Abac. 3.
Iuxta
LXX.*

orationis labiorum meorum. Posteaquam diuini muneris senserat largitatem, custodiuit se, ne se hostem, ne inimicum, ne latronem se iterum sicut in Paradiso sustineret, sit vigilantior, sit sollicitior sui custos, qui se post tantæ rei iacturam cælestē thesaurum in vasis fictilibus custodiuit. Et expauit venter meus. Ventrem cordis interna nominat hic Prophetæ: qui sicut venter cibus, cor sic sensibus pascitur & repletur. Et expauit venter meus, à voce orationis labiorum meorum. Si intellectus cordis infuderat ori vocem, labiis dederat verba, cur vota sua, cur desideria sua, cur ex hoc quod est exoraturus, expauit? Quia non suggestionem sui cordis, sed diuini Spiritus loquebatur affatu. Audi Paulum dicentem: *Misit Deus Spiritum filij sui in corda nostra clamantem, Abba pater. Quod auditum cum ad interna transmitteret, tantum se metuisse mirabatur: & interna tota hominis pauebant. Meritò adiecit: Et intrauit tremor in ossa mea, quia ipsa Prophetæ viscera vexabantur. Et subtus me, inquit, commota est virtus mea. Quid est subtus me? quatenus ipse, idēque homo fursū per gratiam iam leuatus iacebat subtus pristinam per naturam: nec virtutem cælestem virtus poterat sustinere terrena. Iam fumauit mons Sina, cū daturus legem Deus descendit in montem. Quid caro faceret, cū descēdit Deus in carnem, carni gratiā collaturus? Venit pater quia homo Deū, seruus Dominū nō ferebat. Et quia fidelis est in verbis suis, qui dixit: Aperi os tuū, & implebo illud. Aperite nūc ora vestra, vt ipse ea tali prece, tali repleat & clamore, *Pater noster qui es in cælis. Vbi sunt, qui de Dei promissione diffidunt? Ecce quam citò fidei est remunerata confessio: mox vt Deū vnici filij confessus es patrem, tu ipse es Dei patris adoptatus in filium, vt esses**

Gala. 4.

Exod. 19.

Psal. 19.

Mat. 6.

vt esses cœli hæres, qui Paradisi exul habebaris, & terræ: & ideo nunc vocas, *Pater noster qui es in cœlis*. Quia fuit tibi quondam pater, qui te resoluit in limbum, qui te ad claustra duxit, & pertraxit inferni: terram nesciat, amorem carnis ignoret, patrem pulueris non requirat, nihil in se vitij licere permittat, qui Deum Patrem cœlestem repetit ad naturam. Et qui se Dei filium credit: actu, vita, moribus, honestate, tanto generi respondeat, ne iterum ad terrena descendens ad ipsam tanti genitoris tēdat iniuriam. *Sanctificetur nomen tuum*. Si nomen Christi cæcis visum, cursum claudis, defessis vario languore sanitatem, mortuis dat vitam, tēque homo ipsum, totāmq; sanctificat creaturam, quemadmodum tu ipsius nominis oras, & exoptulas sanctitatem? Quia à Christo vocatus es Christianus: & ideo supplicās vt prærogatiua tanti nominis meritis in te subsequētib; roboretur. *Adueniat regnum tuum*. Deuotionem mandat, exigit desideria, vota perquirat ipse, qui aduentum suum in sua continet potestate. Fidelis est ille miles, qui regis sui præsentiam sirit, exoptat regnum, exoptat & concupiscit triumphos: sed hic petis, vt tibi, & in te adueniat regnaturus, in quo Diabolus arcem, mors imperium, diu infernus gessit, & tenuit potestatem. Oremus ergo charissimi, vt Christus semper suo regnet in milite: vt miles semper suo triumphet in rege. *Fiat voluntas tua, sicut in cœlo & in terra*. Beatus dies ille, qui terrenorum iungit, sociat, exæquat cœlestibus voluntates, vt inter dispares substantias, vna atque eadem sit voluntas. Hæc est fida pax, inconcussa concordia, gratia perseverans, quando per vnus domini ordinem, familia natura diuersa, voluntate fit vna: eadem reperitur & sensu. *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie*. Post cœleste regnum

Q

pa

panem quis postulet temporalem? Sed quotidianum, & in diem vult nos in sacramento sui corporis panis viaticum postulare, vt per hoc ad perpetuum diem, & ipsam Christi perueniamus ad mensam, vt vnde hic gustum sumplimus, inde ibi plenitudinem, totasque satietates capiamus. *Et dimitte nobis debita nostra, sicut nos dimittimus debitoribus nostris.* Qui sic petit, & debita non relaxat, iste se etiam per quod orat, accusat: qui sibi tantum donari postulat, remitti tantum, quantum ipse remittit, & donat, ad placitum Deum, Deum taliter inuitat ad pactum. Quisque quantum ipse praestiterit alteri, tantum sibi exigat & ipse praestari. Dimittenda sunt autem fratres debita, non pecuniae solum, sed omnium causarum, culparum, criminum, quicquid homo incurrere poteris, in his tibi cum incurrerit alter, ignosce. Fides peccatis suis petit veniam, qui peccanti libenter ignoscit. *Et ne nos inducas in tentationem.* Hoc petere miles multis modis cogitur fratres, ne fragilitas plus ausa, & de se tumore praesumens, nec virium suarum modum colligens, in conflictu male cauta succumbat: deinde offensus Deus tradat tentationibus, quos relinquit. *Sed libera nos a malo.* Satis de se humiliter sentit, nec saluari per se praesumit, qui vt a malo per Deum liberetur, implorat. Signate vos. Intelligite filioli quanta perfectorum, quanta fortium gloria sit, & potestas, quando tanta virtus in ipso conceptu, tanta maiestas aperitur in partu. Nodum natus patrem vocat, sanctitatem postulat, regnum petit, dat iura terris, terrenas caelestibus exaequat voluntates, & laboribus profuturis exigit iam deuotus animum. Panem nostrum, inquit, quotidianum da nobis hodie. Beati estis, qui cepistis ante pugnam vincere, ante triumphare, quam viuere: ante ad patris promptuarium, quam

quã matris ad gremium peruenire: antè pastũ gregis, quã succum lactis inuadere: toto antè victoriarum sonare iubilo, quã vagitu respondere cunarum. Verè, vt dixit Apostolus, infirmum Dei fortius est hominibus. Aut quis poterit tanti conceptus referre sacramentum? vbi virgo mater parit orbe quotidie, nec relinquit posteros ad laborem, sed æternã germina premitit ad gloriam. 1. Cor. 1

In eandem Sermo, L X I X.

PUtãne mortale pectus dominicæ charitatis erga nos magnitudinem capiat? Putãne terreni corporis pondere mens depressa erga nos diuinũ intelligat ac sentiat affectum? Nam quicquid cœli micat, radiat, & splendet ornatus, quicquid terra fragrat in floribus, sapit in fructibus, in animãibus gaudet, nostro amore factum, nostræ addictum est seruituti. Sed quamuis magna, parua tamẽ sunt ad superne in nos dilectionis indicium. Nobis principatus cœlorum, nobis ætheriæ potestates, nobis supernæ dominationes, nobis angelorum officia excubiis militat indefessis. Sed ista adhuc asserendæ in nos diuinæ necessitudinis parua sunt, & minora, tantũque infima, quantum creatore suo minor est creatura. Deus vultu incontemplabilis, visu imperspicabilis, nullo sensu æstimabilis, inaccessus mente, ne ipso quidem ad plenum notus auditu, quoties, qualiter, quam varie, quam diuerse, se humanis aptauit obtutibus? quam se communioni, quam se familiaritati præstitit, & concessit humanæ? Cum Noe consilij sui facit esse participem, Gen. 6. & expiando mundo diluuium premonet imminere, & totũ sæculũ ipso custode paruo arcẽ designat in semine. Cũ ad Abrahã velut hospis aduentat, inuitatus Gen. 18. tota dignatione succedit, oblata non respuit, apposita